

loven, vare disse Poster selvfølgelig blevne forhandlede paa et andet Grundlag, fordi der da havde foreligget et sagligt Grundlag at forhandle paa, medens vi nu intet have haft, og det har faaet Tilslutning ikke blot fra mine nærmeste Meningsstæller, men fra omtrent alle Sider her i Thinget, at det var nødvendigt at spare paa dette Omraade, saa længe man ikke kunde overse det. Dermed har jeg, tror jeg, gjenneingaaet hele Finansloven i dens enkelte Paragrafer og sammenlignet den med tidligere Finanslove, og jeg vil drifftig overlade til Enhver at læse disse Tal igjennem siden, og de skulle da se, at det vil vise sig, at denne Finanslov er gjenneingaaende den samme som Finansloven i Fjor, snarere noget bedre og paa enkelte Poster betydelig bedre.

Naar jeg sammenligner denne Finanslov med tidligere Finanslove blot i sine store Resultater, faar jeg som Resultat — jeg tager her kun Hensyn til, hvor meget der paa de Finanslove, jeg nu skal tage med i Betragtning, er bevilget aarlig som ordinær Udgift paa §§ 1—26 — naar jeg tager hele Tiden fra 1880 til nu, at i 1880—81 var den ordinære Udgift paa Finansloven 37,844,000 Kr., i 1882—83 41,363,000 Kr., i 1883—84 40,694,000 Kr., i 1884—85 40,736,000 Kr. og i 1885—86, altsaa nu, 41,722,000 Kr. Fra disse 41,722,000 Kr. vil jeg drage 413,000 Kr. til Sindsygeanstalter, saa faae vi 41,309,000 Kr., og saa vil jeg endvidere ikke tage Hensyn til de 221,000 Kr. til Erstatningsbygninger for Militæretaten, saa faae vi 41,088,000 Kr. (Afbrudelse af Scharling.) Nei; Nybevilinger til Sindsygeanstalter skal jeg være villig til med det ærede Medlem at fradrage, naar jeg sammenligner de Paragrafer, paa hvilke de staa, med de tilsvarende Paragrafer for tidligere Aar. Men at følge den Drafil at lade, som der slet ingen Nybevilinger er til Sindsygeanstalter, fordi vi have gjort det til en Statsudgift i Stedet for en Kommuneudgift, tror jeg, at det ærede Medlem vil indromme mig, ikke lader sig gjøre. Det vilde ganske vist være en Behagelighed, om man først overførte dem fra Kommunen til Staten og saa lod, som om Staten slet ikke havde denne Udgift, hvis det havde til Følge, at vi saa ikke havde den, men den Følge har det ikke; men det viser sig paa en tydelig Maade, at vi have den, og saa blive vi nødt til at regne den med. Altsaa 41,088,000 Kr. ere bevilgede i Aar. Der er kun et eneste Aar, hvor vi have bevilget Mere, det var i Aaret 1882—83, hvor Beløbet var 41,363,000 Kr. Men det var jo en Finanslov, der i Grun-

den gjaldt for to Aar. Den havde i hvert Tilfælde i sig adskillige ophobede Bevillinger. Men tage vi ikke den med i Betragtning, er den, der er bevilget i Aar, bedre end noget af de tidligere Aar, og naar jeg desuagtet siger, at denne Finanslovs Karakter er ganske den samme som den foregaaende, hvad Udgiften angaar, er det, fordi jeg her vil tage med i Betragtning, at der i Fjor var en ringere Indtægtssum end i Aar. Indtægten er paa de samme Paragrafer omtrent 1 Mill. lavere i Aar end i Fjor.

Jeg tror ikke, at Rogen vil kunne bestride, hvad jeg her siger, at Finansloven er behandlet i Overensstemmelse med, hvad jeg udtalte ved 1ste Behandling, og i Overensstemmelse med den Praxis, som nu er godkjendt igjennem 5 Aars Finanslovbehandling. Jeg tror, at det har været nyttigt at fremhæve dette, ikke fordi jeg har ansat det for nødvendigt at trøste de Medlemmer, der maatte være blevne bedrøvede over de sørgelig store Tal, der ere optagne i Bladene; thi disse Tal forholder det sig ganske rigtig med, disse Tal ere rigtige, naar vi se paa, hvad Regjeringen har sat igjennem af det, som den har villet opnaa. Den har ganske vist ikke sat Mere end det igjennem og har virkelig faaet nægtet saa Meget, som der staa fortalt i dens egne Blade, og som Vedømmelse af Regjeringens Evne til at sætte Noget igjennem er det fuldstændig korrekt, hvad der har staaet i Højres Blade; det er aldrig gaaet den saa galt som i Aar. Men naar vi skulle bedømme Finanslovens Brugelighed, er det, som det kommer an paa, Statsinteresser, men det er slet ingen Statsinteresse, at Regjeringen faar sine Onsker opfyldte. Det er Staten ligegyldigt (Afbrudelse). Ja, det er snarere Sagen, men for Staten har det Interesse, at der bevilges en brugelig Finanslov, hvorved hele Maskineriet gaar den Gang, det hidtil har gaaet, saa at Intet forstyrres, at Alting holdes i Orden, saaledes at enhver Regjering kan nøies med og bruge den Finanslov. Saaledes forholder det sig, naar jeg nu tilstræffeligg har dokumenteret med Tal, at der her er givet en Finanslov, der ikke blot er nominelt af samme Beløb som i Fjor, men som i Forhold til Indtægternes Stigen er den samme som i Fjor. Jeg slutter deraf, at naar vi have behandlet Finansloven her, saa have vi behandlet den alvorlig og med den Mening, at give en brugelig Finanslov, og naar man har erkjendt, at de tidligere Finanslove vare brugelige, har man derved ogsaa erkjendt, at denne Finanslov er brugelig, og dersom det paastaas, at det er en ubrugelig Finanslov, og at der er Nød-